

Erik Norman Svendsens prædiken ved mindegudstjeneste for ofrene for tsunamien i Asien

Taler

Erik Norman Svendsen
Biskop

Dato

2. januar 2005

Sted

Vor Frue Kirke, København

Omstændigheder

Mindegudstjeneste efter flodbølgen i Sydøstasien i december 2004.

Prædikentekster

Salmernes Bog kapitel 90, vers 5-6
Johannes Åbenbaring 21,3-5

Det er som ét langt mareridt, man ikke kan vågne af. I takt med, at antallet af døde og tilskadekomne stiger og den ene rædselsberetning efter den anden kommer til vores kendskab, fyldes vi af gru og afmagt over den meningsløse og ufattelige katastrofe, der ramte Sydøstasien 2. juledag. For øvrigt på årsdagen for det store jordskælv i Bam i Iran, hvor over 30.000 omkom i løbet af få minutter.

Ét langt mareridt, som forstærkes af, at vi trods afstanden til katastrofeområdet er kommet stadig tættere på tragedien, fordi så mange af vore egne landsmænd og folk fra de andre nordiske lande også blev ramt midt under det, som skulle have været en glad og lykkelig juleferie under varme himmelstrøg. Sammen med de mange herboende familier fra de ramte områder, som har mistet elskede familiemedlemmer derhjemme. Vi har hørt de mest hjerteskrærende beretninger fra hjemvendte danskere, der selv var så heldige at overleve, men som har oplevet, hvordan børn blev revet væk fra deres forældre af flodbølgens kolossale kraft, om druknende mennesker og om døde over alt. Tropeparadisets kyster blev på få øjeblikke forvandlet til et ubeskiveligt kaos, hvor mennesker og vragdele flød rundt mellem hinanden.

Ét langt mareridt, som ikke er slut endnu og som vil sidde i vores krop og sind i lang, lang tid. Mange af de overlevende har fået dybe sår i sjælen, og de lever jo sammen med alle os andre og vil længe have brug for vores omtanke og omsorg. Hjælpen til de skaderamte rundt om det Indiske Ocean vil være en opgave, som

kalder på offervilje og solidaritet i hele verdenssamfundet i mange, mange år fremover. Ikke blot katastrofehjælp men hjælp til genopbygning og genoptagelse af en blot tålelig tilværelse.

Ét langt mareridt. For var det ikke for alvor gået op for os før, så forstår vi nu alt for godt, hvor udsatte vi er, når utæmmelige naturkræfter rammer, og hvor sårbare vi er som mennesker. Salmisten i Gammel Testamente udtrykker den erkendelse med ordene:

Du skyller dem bort, de sover ind, de er som græsset, der gror om morgenen; om morgenen blomstrer det og gror, om aftenen er det vissent og tørt.¹

Netop derfor er der grund til at minde hinanden om, at den store jordskælvskatastrofe i Sydøstasien ikke er den store undtagelse. Den er ganske vist forfærdende stor i omfang, men enhver katastrofe er forfærdende stor for dem, som oplever den. Katastrofer sker hver eneste dag, ikke blot ude i den store verden, men også her hos os. For med ordet katastrofe angiver vi, at noget uopretteligt er sket, og at noget umisteligt er gået tabt.

Det er en katastrofe, hver gang mennesker brat og meningsløst mister livet i trafikken, eller når en mor dør af cancer fra børn og mand, eller en arbejdskammerat omkommer ved en ulykke. Eller når du og jeg får besked om, at vores sygdom er uhelbredelig. Vores verden bryder sammen, når vi rammes af den slags katastrofer, ja det er som om vi går under. Det er imidlertid et vilkår ved livet, at vi skal miste det. Derfor hører lidelser, sorg og smerte uløseligt sammen med det at leve. Vi kan protestere nok så energisk imod det, vi kan tegne alle slags forsikringer, vi kan forebygge og forbedre sikkerheden, så godt vi formår. Men vi kan aldrig undgå, at katastrofer indtræffer. De rammer hver eneste dag min verden eller din verden eller den store verden.

Det er derfor Bibelen kalder vores verden for mørket og dødens verden. Og det er derfor vi skal være lys og liv for hinanden, så langt vi formår, og så længe vi lever. Den meningsløse katastrofe kalder os til ansvar for livet i dag med og for hinanden. De gamle kaldte det for et: ”memento mori”, dvs. husk på, at du skal dø. Ikke for at skræmme os fra vid og sans eller lægge en dæmper på glæden over livet. Tværtimod. Men for at minde os om, at leve opmærksomt og medlevende hver eneste dag, og ikke udsætte til i morgen, hvad vi bør gøre i dag.

Over alt i Danmark er flaget i dag gået på halv til minde om de tusinder af omkomne. Vi sørger sammen og vi søger sammen for at udtrykke vores fælles smerte over de mange døde og for at udtrykke vores medfølelse med de mange pårørende, som har mistet deres kære. Langt flere er ramt, end vi først troede, både herhjemme og i vore nordiske broderlande. Ikke at forglemme de tusinder og atter tusinder rundt om det Indiske Ocean, der både har mistet pårørende og hele deres eksistensgrundlag fra det ene øjeblik til det andet.

Her i Guds hus vil vi lægge al vor sorg og smerte frem for den Gud og far, som i Jesus Kristus selv gik ind i den største lidelse og smerte, for at forvise os om, at også dér er han os nær. Nær med sin kærlighed og barmhjertighed, der er stærkere end døden.

Vi får ikke noget svar på, hvorfor det onde skulle ske. Heller ikke en forklaring, der giver mening i alt det meningsløse. Men vi får det løfte, at ingen og intet kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Vi har netop i julen fejret, at Gud blev menneske. Ikke fordi jorden var et paradys, men for at lyse for os, der lever i mørket og dødens skygge. "I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren", lød det himmelske budskab til hyrderne på Betlehems mark. I dag lyder det til os til tro, håb og kærlighed.

Kristi opstandelse er tegnet på, at Guds kærlighed kan nå os over alt og til alle tider. I liv og død. Trøsterigt. Vi er aldrig ladt alene. Gud er hos os i evighed.

I Bibelens sidste skrift, Åbenbaringsbogen, står der om Guds kommende fornyelse af Himmel og jord, at havet skal give sine døde tilbage, og døden og dødsriget sine døde.

Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige:

Nu er Guds bolig hos menneskene,

han vil bo hos dem,

og de skal være hans folk,

og Gud selv vil være hos dem.

Han vil tørre hver tåre af deres øjne,

og døden skal ikke være mere,

ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.

Thi det, der var før, er forsvundet.

Og han, der sidder på tronen sagde:

"Se, jeg gør alting nyt!"²

Amen

1. Salmernes Bog kapitel 90, vers 5-6
2. Johannes Åbenbaring 21,3-5

Kilde

dr.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/praediken-ved-mindegudstjeneste-for-ofrene-i-asien>